

Arrest

nr. 214 455 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger afkomstig uit Nazran, in de Republiek Ingoesjetië van de Russische Federatie. U bent een etnische Ingoesj die de islamitische religie aanhangt. U bent gehuwd met T. M. (...) (O.V. (...)) met wie u een minderjarige dochter A. (...) heeft.

Sedert 2012 was u werkzaam als assistent van rechter S. T. (...) voor het Hogere Gerechtshof van de Republiek Ingoesjetië, gevestigd in Magas. In die hoedanigheid kreeg u op 13 september 2017 de

opdracht om in de strafzaak tegen T. K. (...), het voormalige hoofd van het Centrum ter Bestrijding van Extremisme, die was opgesloten op verdenking van machtsmisbruik, een ontwerp van gerechtelijk oordeel te maken dat zou leiden tot de beëindiging van de opsluiting in voorhechtenis van deze T. K. (...). Bij nazicht van het strafdossier stelde u echter vast dat de feiten van het dossier enkel een verlenging van de voorhechtenis van K. (...) konden rechtvaardigen. Bijgevolg maakte u een ontwerp van gerechtelijk oordeel tot verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...). Door tijdsgebrek kon u pas onmiddellijk voor rechter T. (...) naar de rechtszitting ging, op 14 september 2017, de ontwerptekst aan hem overhandigen. Na de rechtszitting viel rechter T. (...) woedend tegen u uit omdat u een ander gerechtelijk vonnis had voorbereid dan hij u had opgedragen. Hij verklaarde dat de tijdens de rechtszitting opgelegde verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...) hem problemen had gebracht. Hij stelde ook dat het nu afgelopen was met uw carrière, uw werk, uw leven. Vanaf 15 september 2017 werd u overgeplaatst naar de archiefdienst van het gerechtshof. Op 2 november 2017 werd u ook per telefoon bedreigd. Een onbekende stem verwees naar het door u opgestelde ontwerp van gerechtelijk oordeel in verband met T. K. (...). Hij liet u weten dat hij uw botten zou breken. Diezelfde avond merkte u dat een donkere auto met geblindeerde ruiten voor uw woning geparkeerd stond en met de lichten naar uw woning knipperde. De auto had geen nummerplaten. Voortaan stond deze auto elke avond een tijdje voor uw woning, en knipperde met de lichten in de richting van uw woning. Toen u na enkele dagen de auto trachtte te benaderen, reed die weg. Daarop meldde u dit verdachte optreden bij de politie. De volgende dag stuurde de politie een patrouillewagen zodra de donkere auto er weer stond. U zag enkele agenten een gesprek voeren met de inzittenden waarna beide auto's in uiteenlopende richting weer wegreden. De volgende dag vernam u echter van de politie dat ze geen verdachte wagen hadden opgemerkt bij uw woning. Intussen stond de donkere wagen weer elke avond voor uw woning. U leidde hieruit af dat u niet kon rekenen op bescherming van de politie. Vanaf 6 november 2017 merkte u dat u ook naar uw werk in Magas gevolgd werd door een donkere auto zonder nummerplaten. Voortaan werd u vrijwel dagelijks door een auto gevolgd naar uw werk, en soms ook naar andere locaties. Op de avond van 15 december 2017 verliet u uw woning voor een korte boodschap. Bij het buitenkomen van de winkel werd u overmeesterd en in een auto gedwongen. U kreeg onmiddellijk een zak over uw hoofd en uw handen werden achter uw rug gebonden. U werd naar een onbekende bestemming gevoerd waar u uit de auto werd gehaald en gedwongen te knielen. U werd geslagen. Uiteindelijk kwam er een andere auto waaruit iemand stapte die u begon toe te spreken. U herkende de stem van rechter T. (...). T. (...) zei u dat, omdat u zijn bevel niet had opgevolgd in de opmaak van de gerechtelijke beslissing, nu een einde zou worden gemaakt aan uw leven. Daarop riep u hem toe dat u een geluidsopname had gemaakt van de woedende uitval van T. (...) na de rechtszitting van 14 september 2017, en meldde u hem dat als u of uw verwanten iets zou overkomen, deze opname door vertrouwelingen publiek zou worden gemaakt. Daarop werd u nabij uw huis vrijgelaten. U keerde naar huis rond middernacht van diezelfde 15 december 2017. U besprak de situatie met uw familie waarna besloten werd dat u met uw gezin het land zou ontvluchten. Via een contactpersoon regelde u visums voor België. Intussen bleef u wel nog werken op de archiefdienst van het Hogere Gerechtshof in Magas. Midden maart 2018 had u uw visa voor België in handen. Op 2 april 2018 vertrok u met uw echtgenote en uw minderjarige dochter A. (...) per vliegtuig naar Moskou. Uiteindelijk kwam u op 3 april 2018 per vliegtuig aan in België, waar u op 20 april 2018 om asiel verzocht bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende bewijselementen neer: de internationale paspoorten van uw echtgenote, uw dochter en u zelf (origineel), een kopie van een gerechtelijk dossier tegen T. K. (...), een kopie van uw huwelijksakte, en een gelegaliseerde kopie van uw Russisch werkboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde vervolging te vrezen omdat u - tegen het bevel van uw chef, rechter T. (...), in - een gerechtelijke beslissing tot verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...), tot dan toe het hoofd van het Centrum voor Bestrijding van Extremisme in Ingoesjetjië, had opgemaakt. Na de effectieve verlenging van diens voorhechtenis vreest u vervolging door medewerkers van T. K. (...) in het Centrum voor Bestrijding van Extremisme, door verwanten van T. K. (...), en door rechter T. (...) zelf. Welnu, er moet worden geoordeeld dat u er echter niet in bent geslaagd de door u verklaarde asielmotieven aannemelijk te maken.

Allereerst moet worden gewezen op een aantal onwaarschijnlijkheden en onaannemelijke elementen van vaagheid in uw verklaringen aangaande de aanleiding van de door u verklaarde problemen, meer bepaald de verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...).

Zo valt het op dat u betekenisvolle aspecten van de voorhechtenis en strafvervolgning van T. K. (...) niet kent. Immers blijkt dat u niet weet welke overheidsinstanties betrokken waren bij de initiële arrestatie van T. K. (...) (CGVS, p. 9). Nochtans zou dergelijke informatie voor u een rol kunnen spelen in de inschatting welke instanties mogelijk betrouwbaar zijn en door u zouden kunnen worden gecontacteerd met het oog op het vinden van bescherming inzake uw persoonlijke vervolgingsproblematiek. Ook weet u niet welke de twee rechters waren die rechter T. (...) assisteerden tijdens de rechtszitting die zou uitlopen op een verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...) (CGVS, p. 11), het effectieve begin van uw vervolgingsprobleem. U weet ook niet of deze rechters problemen hebben gekregen na deze gerechtelijke beslissing tot verlenging van de voorhechtenis van K. (...). In antwoord op de vraag waarom u zulks niet weet, repliceerde u (CGVS, p. 11-12) dat u in het kader van uw persoonlijke problematiek enkel met rechter T. (...) te maken had, en niet met de twee andere rechters. Deze uitleg houdt geen steek. Enige informatie over de identiteit en verdere lotgevallen van de twee andere rechters zou u kunnen helpen een meer accurate inschatting te maken van de ernst en omvang van uw eigen vervolgingsproblematiek. Bovendien bestond de mogelijkheid dat u deze rechters, indien ook zij slachtoffer waren van enige intimidatie of vervolging, zou aanspreken met het oog op het vinden van enige bescherming dan wel de optie van een samenwerking om het gemeenschappelijke probleem aan te pakken.

Verder dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u zou worden vervolgd door diverse actoren terwijl uw inbreng in het strafdossier tegen K. (...) net erg beperkt is: u gaf zelf aan dat de enige handeling die u heeft gesteld in het K. (...) -dossier (CGVS p. 8) de opmaak was van het ene ontwerp van gerechtelijk oordeel tot verlenging van de voorhechtenis van T. K. (...). Daarbij komt dat u bevestigde tegenover het CGVS dat rechter T. (...), die van u de ontwerptekst pas had ontvangen vlak voor het binnengaan in de rechtszaal en bijgevolg de inhoud van uw tekst niet had kunnen verifiëren, niettemin de mogelijkheid en het gezag had om tijdens de zitting, zodra hij zou hebben gemerkt dat het ontwerpvoornis niet was zoals hij het wilde, de zitting te verdagen of een oordeel te vellen dat anders luidde dan de door u gemaakte ontwerptekst. U had er alleszins geen verklaring voor waarom rechter T. (...) geen gebruik had gemaakt van deze mogelijkheid (CGVS, p. 12). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de aannemelijkheid van het door u verklaarde vervolgingsprobleem.

Dat de door u verklaarde asielproblematiek geloofwaardigheid mist blijkt ook uit een aantal incoherenties die werden vastgesteld in de verklaringen van uw echtgenote en u aangaande de concrete daden van intimidatie en vervolging. Zo dient het alvast opvallend te worden genoemd dat uw echtgenote niet met zekerheid wist of u één dan wel meerdere dreig telefoons zou hebben ontvangen (CGVS echtgenote, p. 9). U zelf beweerde daarentegen stellig dat u in totaal slechts één maal een dreig telefoon had ontvangen, namelijk op 2 november 2017 (CGVS, p. 14-15).

Ook aangaande de enige intimidatie die uw echtgenote had meegemaakt, lopen de verklaringen van uw echtgenote en u uiteen. Immers stelde u dat uw echtgenote midden maart 2018 op wandeltempo werd gevolgd door een geblindeerde auto op weg naar de markt (CGVS, p. 16-17). Uw echtgenote zelf verklaarde echter dat zij door deze auto pas werd gevolgd op de terugweg van de markt naar huis (CGVS echtgenote, p. 8-9). Uw echtgenote werd met deze discrepantie geconfronteerd maar had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS echtgenote, p. 11). Zij stelde dat u zelf geen getuige was van dit incident en dat dus haar versie de enige juiste was. Deze uitleg verklaart niet waarom de twee versies van uw echtgenote en u dusdanig verschillen. In het verlengde hiervan dient het zelfs een verdere blijk van ongeloofwaardigheid te worden genoemd dat u – in de versie dat uw echtgenote gevolgd werd door deze auto op weg naar de markt – er geen idee van had wat uw echtgenote heeft gedaan op de terugweg van de markt naar huis, en of zij op de terugweg nog werd gevolgd (CGVS, p. 16-17). Dergelijke repliek geeft blijk van een mate van desinteresse die onverenigbaar is met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees voor uw gezin en voor u zelf. U gaf ter zake zelfs expliciet aan sinds de telefonische bedreiging van 2 november 2017 te beseffen dat niet alleen u zelf maar ook de andere leden van uw gezin een ernstig veiligheidsrisico liepen (CGVS, p. 17). Bijgevolg bevestigt deze woordelijke reactie van u het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees eens te meer.

Met betrekking tot de door u verklaarde ontvoering werd volgende tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo verklaarde u dat u tijdens uw ontvoering meerdere gemiste oproepen van uw echtgenote had op uw mobiele telefoon (CGVS, p. 21). Echter verklaarde uw echtgenote net dat zij u helemaal niet had gebeld tijdens uw ontvoering: ze verklaarde daarentegen dat ze jullie dochter aan het voeden was toen u de deur uitging om naar de winkel te gaan, en dat zowel jullie dochter als zij zelf daarop in slaap waren gevallen. Zij werden pas wakker toen u terug thuis kwam na de ontvoering. Uw echtgenote besepte pas op dat moment dat u ontvoerd was geweest en dat er dus reden tot ongerustheid was geweest. Uw

echtgenote stelde dienaangaande expliciet dat zij geen telefonische oproep had gedaan naar u toe in de periode van uw ontvoering (CGVS echtgenote, p. 10, 11). Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had er geen aannemelijke verklaring voor (CGVS echtgenote, p. 11). Haar uitleg dat mogelijk iemand anders naar u had gebeld, strookt alleszins niet met uw eigen expliciete verklaring dat u tijdens uw ontvoering enkel van uw echtgenote meerdere gemiste oproepen had op uw mobiele telefoon. Ook deze tegenstrijdigheid is dan ook manifest en raakt de kern van de door u verklaarde asielproblematiek.

Tenslotte moet ook erop gewezen worden dat het gedrag dat uw verwanten en u zouden hebben gesteld in de periode volgend op uw ontvoering indruist tegen enige ernstige vervolgingsvrees, en dan ook dusdanig is dat het de geloofwaardigheid van deze vervolgingsvrees verder aantast. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw ontvoering op 15 december 2017, met uw gezin op uw officieel adres bent blijven wonen tot uw uiteindelijke vlucht uit de Russische Federatie bijna vier maanden later, op 2 april 2018, dit terwijl er nog steeds dagelijks een auto voor uw woonst met de lichten kwam knipperen. Dergelijk gedrag geeft duidelijk geen blijk van enig ernstig vreesbewustzijn ten aanzien van uw vervolgers. U werd met de incoherentie van uw gedrag geconfronteerd (CGVS, p. 22). U repliceerde dat u ervan uit ging dat uw belagers geen actie tegen u zouden ondernemen zolang u geen aanstalten maakte om van adres te veranderen. Deze blote bewering houdt geen steek en weegt niet op tegen de ernstige vervolgingsfeiten die u reeds had ondergaan: de veelvuldige intimidaties, de telefonische bedreiging voor uw gezin en u zelf, de ontvoering die duidelijk bedoeld was om u te kunnen doden. U had in de gegeven omstandigheden geen enkele garantie dat uw belagers intussen zouden beslissen dat er geen beletsel (meer) was om u vooralsnog van het leven te beroven of u zelf dan wel een verwante te ontvoeren om u onder druk te kunnen zetten de beweerde opname aan uw belagers over te dragen. Ook deze vaststelling bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten. Als verdere bevestiging dient in dit kader ook erop te worden gewezen dat uw echtgenote en u zelfs verklaard hebben dat uw ouders tot op heden nog steeds wonen op hetzelfde adres (CGVS, p. 23; CGVS vrouw, p. 4). Nochtans gaf u expliciet aan dat ook uw ouders nog steeds gevaar lopen (CGVS, p. 23).

Deze en voorgaande vaststellingen leiden dan ook tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde asielproblemen. De door u neergelegde documenten (de internationale paspoorten van uw gezinsleden en u, uw huwelijksakte, uw werkboekje, een kopie van het gerechtelijk dossier van T. K. (...)) zijn niet van aard dat ze de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid vermogen te weerleggen of verklaren. De internationale paspoorten van uw dochter, uw echtgenote en u zelf, en uw huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld in voorliggende beslissing. Het door u neergelegde werkboekje bevat informatie over uw professionele carrière maar bieden geen informatie over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Bijgevolg is ook dit stuk niet bij machte om op te wegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen. Uit het door u neergelegde strafdossier aangaande T. K. (...) kan luidens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 6, 9) niet worden afgeleid dat of waarom u zou zijn vervolgd. U wordt in dit dossier niet eens vermeld. U was luidens uw eigen verklaringen op het moment dat u kopieën nam van dit dossier niet eens meer werkzaam als assistent van rechter T. (...), maar als medewerker van het archief van het Hogere Gerechtshof van de Republiek Ingoesjetië (CGVS, p. 7). Bijgevolg is deze kopie evenmin van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te beïnvloeden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin

de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij betekenisvolle aspecten van de voorhechtenis en strafvervolgung van T. K. niet kent, en in het bijzonder de vaststelling dat zij niet wist welke de twee rechters waren die rechter T. (...) assisteerden tijdens de rechtszitting die

zou uitlopen op een verlenging van de voorhechtenis van T. K., opperen verzoekende partijen dat de assisterende rechters niet steeds dezelfde zijn en dat eerste verzoekende partij dan ook niet kon weten wie die dag zou zetelen, temeer daar zij zelf niet aanwezig was op de zitting. Aangezien zij hun identiteit niet kende, kon zij ze evenmin contacteren. Bovendien had het zeer risicovol geweest om hen te contacteren omdat zij bevolen werd niemand van de situatie op de hoogte te stellen. Er dient tevens mee rekening te worden gehouden dat eerste verzoekende partij in die periode vooral ongerust was over het lot van zichzelf en haar familie en dat haar aandacht dan ook hierop was gevestigd.

2.2.3.2. De Raad acht het vooreerst weinig ernstig dat eerste verzoekende partij niet zou weten welke de twee rechters waren die rechter T. assisteerden tijdens de rechtszitting die zou uitlopen op een verlenging van de voorhechtenis van T. K. nu zij in deze zaak immers het ontwerp van gerechtelijk oordeel opstelde. Hoe dan ook kan verwacht worden dat eerste verzoekende partij zich geïnformeerd zou hebben over hun identiteit en of zij problemen hebben gekregen na deze gerechtelijke beslissing tot voorhechtenis van T. K., aangezien dergelijke informatie haar zou kunnen helpen een meer accurate inschatting te maken van de ernst en omvang van haar eigen vervolgingsproblematiek. De uitleg dat zij zich in die periode vooral zorgen maakte over haar eigen lot en dat van haar familie, kan dan ook niet volstaan om te verklaren waarom zij hiernaar niet heeft geïnformeerd. Verder ziet de Raad niet in hoe het trachten zich te informeren over eventuele problemen van de andere twee rechters, eventueel via derden, eerste verzoekende partij verder in de problemen zou brengen.

2.2.4.1. In verband met de motivering dat het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekende partij zou worden vervolgd door diverse actoren terwijl haar inbreng in het strafdossier tegen K. net erg beperkt is, en dat het onaannemelijk is dat rechter T. op de zitting het ontwerpvonnis volgde en niet iets anders uitsprak of de zitting verdaagde, stelt verzoekende partij dat *“het zeer verdacht zou zijn geweest dat de Rechter een ander vonnis zou vellen dan het door de raadgevers ondertekend vonnis dat bij het dossier werd gevoegd”*. Bovendien kunnen wat betreft de voorhechtenis de dossiers niet van ambtswege door de rechter worden verdaagd gezien de termijn dan vervallen zou zijn. Een verzoek tot verdaging had dan ook verdacht geweest. Gelet op de druk vanwege de naasten van K. om het vonnis te beïnvloeden en tevens de aandacht van het proces in de media, durfde de rechter de zaak niet zonder goede reden te verdagen uit vrees om beschuldigd te worden van corruptie.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zelf toegaf dat de rechter de macht had om het ontwerp van gerechtelijk oordeel tot verlenging van de voorhechtenis van T. K. niet te volgen en anders te beslissen of de zitting te verdagen (administratief dossier, stuk 7, notities CGVS, p. 12). Eerste verzoekende partij had geen idee waarom de rechter dit niet had gedaan (notities CGVS, p. 12). Bovenstaand betoog betreffen dan ook loutere *post-factum* verklaringen die op generlei wijze worden gestaafd door objectieve informatie. Dat rechter T. beschuldigd zou worden van corruptie louter omdat hij het niet eens is met een ontwerpvonnis opgesteld door zijn assistent is evenmin ernstig.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat aangaande de enige intimidatie die tweede verzoekende partij had meegemaakt de verklaringen van verzoekende partijen uiteenlopen, preciseert tweede verzoekende partij *“dat zij besefte dat zij op de terugweg van de markt werd gevolgd maar dat zij op weg naar de markt niets had bemerkt; Dat dit niet betekent dat zij op weg naar de markt niet werd gevolgd”*. Het feit dat eerste verzoekende partij stelt dat haar echtgenote op weg naar de markt werd gevolgd spreekt het feit dat zij op de terugweg van de markt werd gevolgd niet tegen. Dit geldt des te meer nu eerste verzoekende partij aangaf niet zeker te weten of haar echtgenote alleen van de markt terugkeerde. In ieder geval verklaarden zij beiden dat tweede verzoekende partij gevolgd werd.

2.2.5.2. De Raad acht het evenwel bevreemdend dat eerste verzoekende partij, die door tweede verzoekende partij ingelicht is geweest over deze feiten, een andere versie van de feiten vertelt dan tweede verzoekende partij. Dat eerste verzoekende partij verklaart dat haar echtgenote op weg naar de markt gevolgd werd, terwijl tweede verzoekende partij zelf stelt dat zij pas op haar terugweg van de markt gevolgd werd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen. Redelijkerwijze mag van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij haar echtgenote bevraagd zou hebben over wat er precies was gebeurd. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat zij dit heeft nagelaten, aangezien zij, in haar eigen versie dat haar echtgenote gevolgd werd door een auto op weg naar de markt, er geen idee van had wat haar echtgenote heeft gedaan op de terugweg van de markt naar huis, en of zij op de terugweg nog werd gevolgd (notities CGVS, p. 16-17). In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht gemotiveerd dat dergelijke repliek blijkt geeft van een mate

van desinteresse die onverenigbaar is met de door haar verklaarde ernstige vervolgingsvrees voor haar gezin en voor haarzelf.

2.2.6.1. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij tijdens haar ontvoering meerdere gemiste oproepen van haar echtgenote had op haar mobiele telefoon en anderzijds de verklaring van tweede verzoekende partij dat zij haar man helemaal niet had gebeld tijdens zijn ontvoering, bemerken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij *“in een zeer stresserende situatie verkeerde; Dat hij besepte dat hij werd opgeroepen voor zover hij zijn GSM in zijn zak voelde; Dat hij trouwens talrijke oproepen kreeg; Dat hij vermoedde, voor zover het laat was en dat hij nog steeds niet was thuisgekomen, dat zijn ongeruste echtgenote hem laatst trachtte te bereiken; Dat hij de tijd niet nam om alle oproepen na te gaan”*.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, daar eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal zonder meer en uitdrukkelijk stelde dat zij tijdens haar ontvoering opgebeld werd door haar vrouw (*“Wat hebben uw huisgenoten gedaan tijdens uw ontvoering? Ze belden me op de telefoon, veel gemiste oproepen in die periode. (...) Zowel uw ouders als uw vrouw? De vrouw belde me.”* (notities CGVS, p. 21)). Thans stellen dat zij dit slechts vermoedde, komt allerminst overtuigend over, temeer nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zou hebben nagegaan van wie de vele gemiste oproepen afkomstig waren.

2.2.7.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het gedrag dat verzoekende partijen zouden hebben gesteld in de periode volgend op de ontvoering van eerste verzoekende partij indruist tegen enige ernstige vervolgingsvrees aangezien zij na de ontvoering op 15 december 2017 op hun officieel adres zijn blijven wonen tot hun uiteindelijke vlucht uit de Russische Federatie bijna vier maanden later, op 2 april 2018, voeren verzoekende partij aan dat zij het land onmogelijk konden verlaten zolang zij hun visa niet hadden ontvangen. Bovendien wist eerste verzoekende partij dat zij tijdens het proces met rust gelaten zou worden, aangezien zij tegen de rechter gezegd had dat zij over een opname van hem beschikte. Tevens wou eerste verzoekende partij geen argwaan wekken en bleef zij daarom verder werken en dook zij niet onder. Zij bereidde hun vertrek discreet voor om het risico op nieuwe gewelddaden te minimaliseren. Ten slotte duiden verzoekende partijen er nog op dat de ouders van eerste verzoekende partij niet mee konden reizen omwille van de slechte gezondheid van de moeder. Bovendien was eerste verzoekende partij tot dan toe de enige die werd belaagd, waardoor zij dacht dat haar ouders geen problemen zouden kennen.

2.2.7.2. De Raad acht het evenwel in de door verzoekende partijen geschetste omstandigheden allerminst aannemelijk dat zij na de ontvoering nog maar liefst vier maanden zijn blijven wonen op hun officieel adres zonder dat zij enige voorzorgsmaatregelen namen om hun veiligheid te verzekeren. Waar wordt gesteld dat zij hun vertrek in alle discretie wilden organiseren om geen argwaan te wekken en dat eerste verzoekende partij bovendien wist dat zij tijdens het proces gerust gelaten zou worden, aangezien zij tegen de rechter gezegd had dat zij over een opname van hem beschikte, bemerkt de Raad evenwel dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds de pertinente opmerking wordt gemaakt dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij ervan uitging dat haar belagers geen actie tegen haar zouden ondernemen zolang zij geen aanstalten maakte om van adres te veranderen geen steek houdt en niet opweegt tegen de ernstige vervolgingsfeiten die zij reeds had ondergaan: de veelvuldige intimidaties, de telefonische bedreiging voor haar gezin en haarzelf, en de ontvoering die duidelijk bedoeld was om haar te kunnen doden. Eerste verzoekende partij had in de gegeven omstandigheden geen enkele garantie dat haar belagers intussen zouden beslissen dat er geen reden (meer) was om haar vooralsnog van het leven te beroven of haar, dan wel een verwante, te ontvoeren om haar onder druk te kunnen zetten de beweerde opname aan haar belagers over te dragen. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde problemen, blijkt tevens uit hun verklaring dat de ouders van eerste verzoekende partij tot op heden nog steeds op hetzelfde adres wonen. Waar in het verzoekschrift opgemerkt wordt dat eerste verzoekende partij tot dan toe de enige was die werd belaagd, waardoor zij dacht dat haar ouders geen problemen zouden kennen, wijst de Raad er vooreerst op dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog expliciet te kennen gaf dat ook haar ouders nog steeds gevaar lopen (notities CGVS, p. 23). Eerste verzoekende partij had bovendien in de door haar beschreven omstandigheden geen enkele garantie dat haar belagers na haar eigen vertrek uit Ingoesjetië haar ouders niet zouden viseren.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opmerken dat “(d)e tegenpartij de ontvoering van verzoeker, de aanwezigheid van de wagen (waarvan verzoekers dezelfde beschrijving gaven) en het feit gevolgd te worden niet betwist”, benadrukt de Raad evenwel dat, gelet op de verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in hun verklaringen dienaangaande, geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze door hen beweerde problemen.

2.2.9. De Raad is verder van oordeel dat verwerende partij in verband met de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten terecht het volgende stelt in de bestreden beslissingen: “De door u neergelegde documenten (de internationale paspoorten van uw gezinsleden en u, uw huwelijksakte, uw werkboekje, een kopie van het gerechtelijk dossier van T. K. (...)) zijn niet van aard dat ze de hierboven verzamelde vaststellingen van ongeloofwaardigheid vermogen te weerleggen of verklaren. De internationale paspoorten van uw dochter, uw echtgenote en u zelf, en uw huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld in voorliggende beslissing. Het door u neergelegde werkboekje bevat informatie over uw professionele carrière maar bieden geen informatie over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Bijgevolg is ook dit stuk niet bij machte om op te wegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielerklaringen. Uit het door u neergelegde strafdossier aangaande T. K. (...) kan luidens uw eigen verklaringen (CGVS, p. 6, 9) niet worden afgeleid dat of waarom u zou zijn vervolgd. U wordt in dit dossier niet eens vermeld. U was luidens uw eigen verklaringen op het moment dat u kopieën nam van dit dossier niet eens meer werkzaam als assistent van rechter T. (...), maar als medewerker van het archief van het Hogere Gerechtshof van de Republiek Ingoesjetië (CGVS, p. 7). Bijgevolg is deze kopie evenmin van aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermag te beïnvloeden.” Waar verzoekende partijen stellen dat de foto’s minstens aantonen dat eerste verzoekende partij toegang had tot het dossier en er een belangrijke rol in speelde, herhaalt de Raad dat deze foto’s geenszins haar betrokkenheid in dit dossier aantonen, laat staan dat zij omwille hiervan problemen zou hebben gekend, nu eerste verzoekende partij immers zelf verklaarde dat zij de foto’s nam in haar hoedanigheid als medewerker van het archief van het Hogere Gerechtshof van de Republiek Ingoesjetië en derhalve niet toen zij werkzaam was als assistent van rechter T. (notities CGVS, p. 7).

2.2.10. Wat betreft de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie omtrent de strafzaak tegen T. K. (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat deze algemene informatie over de strafzaak tegen T. K. geenszins volstaat om de voorgehouden persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij *in concreto* aan te tonen daar zij hierin nergens wordt vermeld.

2.2.11. Waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog algemene informatie toevoegen over de mensenrechtensituatie in Ingoesjetië en over de situatie van juridische beroepsbeoefenaars die er onder druk kunnen worden gezet (bijlagen 6-7), wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de ‘algemene situatie’ in het land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielerlaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerlaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”*

Waar verzoekende partijen in dit verband in hun verzoekschrift betogen dat de situatie in Ingoesjetië geenszins veilig is en dat er nog steeds regelmatig mensenrechtenschendingen plaatsvinden (bijlage 7 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat de motivering in de bestreden beslissingen dat er actueel in Ingoesjetië geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of de persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict door de loutere verwijzing naar de vaststelling dat Ingoesjetië nog steeds niet vrij is van problemen en naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar niet wordt weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT